

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ.

1. ΚΥΚΛΑΔΕΣ.

Ἐν Σύρω. Χρηματιστήριον (ἔτος ἐκδόσεως 20).—Πατρίς (ἔ. ἐκ. 18).—Πανόπη (ἔ. ἐκ. 13).—Ἐρμῆς (ἔ.ἐκ. 10).—Φανός (ἔ.ἐκ.6).—Ἀνατολή (ἔ. ἐκ. 3).—Φερεκῦδης (ἔ. ἐκ. 2).—Ναυτίλος (ἔ. ἐκ. 2).—Ἀπόστρατος Ἕλλην (ἔ. ἐκ. 1).—Ἐκκλησιαστής (ἔ. ἐκ. 1).

Ἐν Σίφω. Σίφνος (ἔ. ἐκ. 3).

Ἐν Ἀνδρῶ. Ἄνδρος (ἔ. ἐκ. 6).—Συζήτησις (ἔ. ἐκ. 4).

Ἐν Τήνω. Ἠχώ τῆς Τήνου (ἔ. ἐκ. 1).

2. ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ.

Ἐν Πάτρας. Ἡ Ἑλληνική Ἐπανάστασις (ἔτος ἐκδόσεως 10).—Ἐμπορικός Παρατηρητής (ἔ. ἐκ. 5).—Φορολογούμενος (ἔ. ἐκ. 3).—Φανός (ἔ. ἐκ. 3).—Ἐργάτης (ἔ. ἐκ. 2).—Ἐπὶ τὰ πρόσω (ἔ. ἐκ. 1).

Ἐν Αἰγίῳ. Σημερινοὶ καιροὶ (ἔ. ἐκ. 4).

Ἐν Τριπόλει. Ἀρκαδία (ἔτος ἐκδόσεως 27).—Τρίπολις (ἔ. ἐκ. 5).—Πολίτης (ἔ. ἐκ. 2).—Ἀναμόρφωσις (ἔ. ἐκ. 1).—Ἐργάτης (ἔ. ἐκ. 1).

Ἐν Ναυπλίῳ. Ἀργολίς (ἔ. ἐκ. 19).—Ἀνεξαρτησία (ἔ. ἐκ. 10).

Ἐν Γυθείῳ. Λακωνία (ἔ. ἐκ. 4).

Ἐν Πύργῳ. Ἐλεγχος (ἔ. ἐκ. 3).

Ἐν Ἄργει. Δαναός (ἔ. ἐκ. 1).

Ἐν Καλάμιας. Ἀνόρθωσις (ἔ. ἐκ. 1).—Πηγὴ (ἔ. ἐκ. 1).

Ἐν Κορίνθῳ. Ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου (ἔ. ἐκ. 1).—Κορινθιακὸς Ἀστὴρ (ἔ. ἐκ. 1).

Ἐν Φιλιατροῖς. Μπερλίνα (ἔ. ἐκ. 1).

3. ΣΤΕΡΕΑ ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑ.

Ἐν Λαμείᾳ. Φωνὴ τοῦ Λαοῦ (ἔ. ἐκ. 21).—Εὐνομία (ἔ. ἐκ. 5).—Φθιώτις (ἔ. ἐκ. 1).

Ἐν Μεσολογγίῳ. Δυτικὴ Ἑλλάς (ἔ.ἐκ.10).

Ἐν Χαλκίδι. Εὐριπος (ἔ. ἐκ. 18).—Σημαία (ἔ. ἐκ. 2).

4. ΙΟΝΙΟΙ ΝΗΣΟΙ.

Ἐν Κερκύρᾳ. Φωνὴ (ἔ. ἐκ. 20).—Ἐπόπτης (ἔ. ἐκ. 6).—Ῥήγας ὁ Φερραῖος (ἔ. ἐκ. 3).—Οἱ ἐργάται (ἔ. ἐκ. 2).—Φιλόπατρις (ἔ. ἐκ. 1).

Ἐν Ζακύνθῳ. Ἐλπίς (ἔ. ἐκ. 9).—Ἐξεταστής (ἔ. ἐκ. 1).—Κραυγὴ (ἔ. ἐκ. 1).—Νέα Γενεὰ (ἔ. ἐκ. 1).—Φυτιτόκα (ἔ. ἐκ. 1).

Ἐν Κεφαλληνίᾳ. Ἡ Ἐπαγρῦπνησις (ἔ. ἐκ. 11).—Νέα Κεφαλληνία (ἔ. ἐκ. 1).

Ἐν Λευκάδι. Ἐλευθερία (ἔ. ἐκ. 1).

5. ΠΙΠΕΡΟΣ ΚΑΙ ΘΕΣΣΑΛΙΑ.

Ἐν Βόλῳ. Θεσσαλία (ἔ. ἐκ. 4).—Φωνὴ τοῦ Λαοῦ (ἔ. ἐκ. 2).—Ἀστὴρ τῆς Θεσσαλίας (ἔ. ἐκ. 2).—Βόλος (ἔ. ἐκ. 1).—Βλάξ (ἔ. ἐκ. 1).—Σατανᾶς (ἔ. ἐκ. 1).

Ἐν Λαρίσση. Ζερζεβούλης (ἔ. ἐκ. 1).—Κόρκκας (ἔ. ἐκ. 1).—Ἀστὴρ τῆς Θεσσαλίας (ἔ. ἐκ. 2).

Ἐν Καρδίττῃ. Καρδίτσα (ἔ. ἐκ. 2).

Ἐν Τρικκάλοις. Φάρος τοῦ Ὀλύμπου (ἔ. ἐκ. 27).

Ἐν Ἄρτῃ. Ἄρτα (ἔ. ἐκ. 2).

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑΙ

ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑΧΟΥ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει. Βυζαντίς (ἔ. ἐκ. 28).—Νεολόγος (ἔ. ἐκ. 17).—Αὐγὴ (ἔ. ἐκ. 3).—Ἀνατολικὸς ἀστὴρ (ἔ. ἐκ. 3).¹

Ἐν Σμύρνῃ. Ἀμάλθεια (ἔ. ἐκ. 46).—Νέα Σμύρνη (ἔ. ἐκ. 13).—Ἀρμονία (ἔ. ἐκ. 3).

Ἐν Θεσσαλονίκῃ. Φάρος τῆς Μακεδονίας (ἔ. ἐκ. 8).

Ἐν Σάμῳ. Σάμος (ἔ. ἐκ. 20).

Ἐν Κρήτῃ. Πατρίς (ἔ. ἐκ. 2).—Ῥαδάμανθους (ἔ. ἐκ. 2).—Μίνως (ἔ. ἐκ. 3).

Ἐν Κύπρῳ. Ἀλήθεια (ἔ. ἐκ. 3).—Κίτιον (ἔ. ἐκ. 3).—Στασίνοσ (ἔ. ἐκ. 3).

Ἐν Ἀνατολικῇ Ῥωμυλίᾳ. Φιλιππούπολις (ἔ. ἐκ. 5).

Ἐν Βουκουρεστίῳ. Ἴρις (ἔ. ἐκ. 17).—Σύλλογοι (ἔ. ἐκ. 11).

Ἐν Σουλινᾷ. Δουναβίς (ἔ. ἐκ. 2).

Ἐν Καῖρῳ. Καίρον (ἔ. ἐκ. 10).

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ἐλπίς (ἔ. ἐκ. 10).—Ὀμόνοια (ἔ. ἐκ. 3).

Ἐν Τεργέστῃ. Κλειῶ (ἔ. ἐκ. 22).—Ἡμέρα (ἔ. ἐκ. 29).—Ἐμπορικός Ταχυδρόμος (ἔ. ἐκ. 2).

Ἐν τῷ ἀνωτέρῳ καταλόγῳ παρατηρεῖ τις πληθὺν παραξένων συνεχῶς τίτλων δηλούντων σατυρικὰ φύλλα.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ.

Ο ΑΜΠΟΥ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΣ

Ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς κριτικοῦ Francisque Sarcey δημοσιευθεισῶν ἀναμνήσεων περὶ τοῦ ἐν Παρισίοις École Normale, ἐν ᾧ ἐσπούδασαν πλεῖστοι τῶν ἐπισημοτάτων σήμερον Γάλλων συγγραφέων, σταχυολογοῦμεν τὰ ἐπό-

1. Πρὸς τοῦτοις ἐκδίδεται ἐν Κωνσταντινουπόλει μετὰ χαρακτηρισ ἀλληγοῦσιν, ἀλλ' εἰς τουρκικὴν γλῶσσαν, ἡ «Ἀνατολή». Ἡ ὀθωμανικὴ κυβέρνησις πρό τινων ἐτῶν ἐξέδιδεν ἐν Ἰωαννίνοις καὶ Ἀδριανουπόλει διγλώσσους ἐπισήμους ἐφημερίδας ἑλληνιστὶ καὶ τουρκιστὶ γραφομένας. Δὲν ἤδυνήθηεν νὰ πληροφορηθῶ, ἐν τὰ φύλλα ταῦτα ἐξακολουθοῦσιν ἐκδιδόμενα. Εἰς ταῦτας προσθετόν μίαν ἑλληνοτουρκικὴν ἐφημερίδα καθ' ἑβδομάδα ἐκδιδόμενην ὑπὸ τῆς «Religious Tract Society» τοῦ Λονδίνου κατὰ τὴν ἔκθεσιν τῆς εταιρείας ταύτης (1883, σελ. 103).

μενα βραχύτατα μὲν, ἀλλὰ χαρακτηριστικώτατα περὶ τοῦ νέου ἀκαδημαϊκοῦ Ἀμποῦ ὡς σπουδαστοῦ.

«Τὸ τμήμα ἡμῶν ἀπετελεῖτο ὑπὸ πέντε, τοῦ Taine, τοῦ Ἀμποῦ, ἐμοῦ καὶ δύο ἄλλων, βραδύτερον δ' ἐπωνομάθη τὸ μέγα τμήμα. Ψυχὴ δὲ αὐτοῦ ἦτο ὁ Ἀμποῦ. Βραδύτερον ἐγνώρισα καὶ συνανεστράφην τοὺς πλείστους ἐκ τῶν γενομένων περιωνύμων ἐπὶ χάριτι συνδιαλέξεως, ἐν τούτοις οὐδέποτε ἐξηλείφθη τῆς μνήμης μου ἡ σπινθηροβόλος ἐκείνη συνδιάλεξις, τὸ ἀεικίνητον ἐκεῖνο πνεῦμα, αἱ ἀνεξάντλητοι ἐκείναι εὐφυολογίαι, ζωηραὶ καὶ ἀστείαι, ἡ ἔκτακτος ἐκείνη γονιμότης πρὸς κενοφανεῖς ἰδέας, πρὸς ἀπροσδοκίτους παρομοιώσεις, πρὸς παραδόξους διηγήσεις καὶ περιεργότατα ἀνέκδοτα.

Ἡ πρώτη κωμωδία αὐτοῦ εἶνε ὁ Γκιγερῆ ἀποτυχούσα ὅτε παρεστάθη ἐν τῇ Γαλλικῇ κωμωδίᾳ. Ὡς ἔργον δραματικὸν δὲν εἶνε διόλου καλόν, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, ἀλλ' εἶνε ἔργον περιεργὸν πρὸς ἀνέγνωσιν, διότι ἐν τῷ Γκιγερῆ, τῷ ἥρωϊ τῆς πράξεως, εἶν' εὐχερὲς ν' ἀνεύρωμεν χαρακτηριστικὰ τινα τοῦ Ἀμποῦ πιστότατα ἐξικονισμένα :

«Εἶνε ἀδύνατον, λέγει ἡ ἥρωϊς τῆς κωμωδίας, νὰ τοῦ ἀντισταθῇ κἀνεὶς. Δὲν εἶνε εὐμορφος, ἀλλ' ἔχει ἄμα καὶ δόντια τὰ ὅποια φωτίζουν τὸ πρόσωπόν του. Κ' ἔπειτα εἶνε νέος, τολμηρὸς, εὐγενὴς, χαρούμενος, ἀστείος· τὸ μέτωπόν του εἶνε ὑψηλόν, ἡ χειρονομία του γοργή, τὸ πνεῦμά του ἔξυπνον! Τὸν διώχων, ἔξανάρχεται· τὸν ἀποφεύγω μὲ ἔξαναεὐρίσκει· κλείομαι, μοῦ γράφει· τὸν μαλόνω, μὲ ἀποστομόνει· τοῦ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ τὸν ἀγαπήσω ποτὲ, στοιχηματίζει ὅτι τὸν λατρεύω καὶ ὅτι δὲν εἰδεύρω τί λέγω.»

Ἄλλαχού δὲ αὐτὴ λέγει :

«Φαίνεται ὅτι ὅταν ἐμβαίνει εἰς ἓν δωμάτιον ἡ θερμοκρασία ἀναβαίνει εἰς αὐτὸ δέκα βαθμούς».

Ἐπειδὴ δ' ὁ Ἀμποῦ ἦτο πάντοτε παρῶν, αὐτὴ ἦτο τοῦ σπουδαστηρίου μας ἡ θερμοκρασία. Ἦρχοντο καὶ ἐξ ἄλλων τμημάτων ὅπως συνδιαλεχθῶσι μετ' ἡμῶν, μᾶς εὕρισκαν δὲ πάντοτε ἐτοιμούς. Ὁ Paul Albert ἤρχετο νοηλῶς, ὡς ἦτο σύνθηρος αὐτῶ, ταυνοόμενος δὲ ἐζητεῖτο ἀφ' ἡμῶν νὰ τὸν φιλεύσωμεν μίαν συνδιάλεξιν. «Εἰς τὸ τμήμά μου, μᾶς ἔλεγεν, ὅλοι εἶνε ἀκαμάτιδες, ὅλο ἐργάζονται!»

***

Καθηγητὴν τῆς ἑλληνικῆς εἶχομεν τὸν Ἰππόλυτον Λεβᾶς, μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν καὶ περιώνυμον διὰ τὰς ἑλληνικὰς ἐπιγραφὰς ἃς εἶχε συλλέξει ἐν Ἑλλάδι.

Ἄν δὲν μ' ἐδίδαξε τὰ ἑλληνικὰ, ὀφείλω αὐτῶ ὅτι ἐδιδάχθην διὰ ζῶντος καὶ ἀναμφισβητήτου

παραδείγματος ὅτι αἱ ἐπίσημοι ὑπολήψεις δὲν ὑποκρύπτουσι πάντοτε ἀληθῆ ἀξίαν καὶ ὅτι πᾶν ὅ,τι λάμπει δὲν εἶνε χρυσοῦς. Ὁ ταλαίπωρος! Ποῖα παιγνίδια τοῦ ἐπαίξαμεν! Δὲν εἶχε κἄν τὴν αἰδῶ, ἀφοῦ ἠγνόει τὴν ἑλληνικὴν, νὰ προμελετᾷ τὰ κείμενα, ἅτινα ἐμέλλομεν νὰ ἐρμηνεύσωμεν μετ' αὐτοῦ. Ἐφερε μετ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν παράδοσιν μίαν τῶν κατὰ λέξιν μεταφράσεων τῶν ὑπὸ τοῦ βιβλιοπωλείου Hachette τότε πρῶτον δημοσιευθεισῶν, γενομένων δὲ ὑφ' ἐνός τῶν ἀποφοίτων τῆς σχολῆς ἡμῶν, τοῦ Sommer. Τὸ εἶχομεν ἐννοήσει, ἐκ τούτου δὲ τὰ παιγνίδια.

Ἐμελετῶμεν ἐκ τῶν προτέρων μίαν τῶν εὐχερестаίων φράσεων τοῦ κειμένου, ὅπερ ἔμελλε νὰ ἐρμηνευθῇ ἐν τῷ προσεχεῖ μαθήματι. Ἐκ συνεννόσεως ἐξήγομεν δύο διαφόρους ἐννοίας, ἐξ ὧν οὐδετέρα ἦτο ἡ ἀληθής. Δύο ἐξ ἡμῶν, ὁ Ἀμποῦ καὶ ὁ σοβαρὸς Taine—ὦ αἰδῶς!—ἀνελάμβανον ν' ἀγαγῶσιν εἰς πέρας τὴν συνωμοσίαν· ὁ Taine μεταφράζων ἐκ τοῦ προχειροῦ τοῦ χωρίου ἠρμήνευεν αὐτὸ κατὰ τὴν μίαν τῶν συμφωνηθεισῶν ἐννοιῶν· ἀλλ' ὁ Ἀμποῦ ὑπολαμβάνων καὶ διακόπτων τὴν ἐρμηνείαν :

— Μὲ συγχωρεῖτε! ἀλλὰ μήπως ἡ φράσις σημαίνει μᾶλλον ; . .

Καὶ ἔλεγε τὴν ἐτέραν ἐξήγησιν ὁμοίως γελοῖαν οὖσαν.

Ὁ κ. Ἰππόλυτος Λεβᾶς, ὅστις ἕως τότε δὲν εἶχεν ἀκούσει, ἐξῆγε τοῦ θυλακίου τοῦ ἡρέμα διὰ μεγαλοπρεποῦς κινήσεως τὰ ἀπαραίτητα δίοπτρά του, ἔθετεν αὐτὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ ἀνεγίνωσκε διὰ διδακτορικῆς φωνῆς τὴν φιλονεικουμένην φράσιν.

— Ἰδωμεν, ἔλεγεν, ἐξετάσωμεν . . Ἡ φράσις εἶνε περίπλοκος . . Χμ! χμ!

Τὰ εἰκοσιτέσσαρα ζεύγη τῶν ὀμμάτων μας ἔμεναν κενεντρεχῶς προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ σεβασμίου καθηγητοῦ, ὅστις χωρὶς ν' ἀπολέσῃ τὴν ἀξιοπρέπειάν του, ἐζήτηε τὴν ἀληθῆ ἐννοίαν ἐν τῇ κατὰ λέξιν μεταφράσει τοῦ Sommer, ἢν οὗτος εἶχε κἀμει χάριν τῶν μαθητῶν.

Ὁ Ἀμποῦ προσκλίνων τότε καὶ διὰ τόνου πλήρους πονηρίας :

— Δὲν δυνάμεθα ἐπὶ τούτου νὰ συμβουλευθῶμεν τοὺς Γερμανοὺς; Ποῖαν ἰδέαν ἄρα γε ἔχει ὁ περιφημὸς σχολιαστὴς Sommer; Σιγηλὸς γέλως ἐπλήρου τὴν αἴθουσαν.

*
*
*

Λεπτὸς μόνον διάτοιχος ἐχώριζεν ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ σπουδαστηρίου τῶν γραμματικῶν. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, καθ' ὃν αἱ φιλολογικαὶ σπουδαὶ δὲν ἐτιμῶντο ὡς σήμερον, οἱ ἔσχατοι ἐθυσιάζοντο ἢ μᾶλλον τοὺς ἐθυσιάζον εἰς τὴν γραμματικὴν. Ἐσκώπτομεν αὐτοὺς εὐχαρίστως, καίτοι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἦσαν εὐφυεῖς, πάντες δὲ πλείονα

ἡμῶν εἰδότες. Εἰργάζοντο ἐπιμελέστερον ἡμῶν, ἐπειδὴ δὲ ἀκαταπαύστως παρηνωχλοῦμεν τὰς σοφὰς αὐτῶν μελέτας, ἔκρουον συνεχῶς τὸν τοίχον ὅπως προσκαλέσασιν ἡμᾶς εἰς σιγὴν. Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ παρὰ προσδοκίαν ἀκούομεν φωνὰς ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τῶν ἤτο συζήτησις. Συνεζήτητον, ἄρα ὀμίλου. "Ἐκπληκτοὶ ὑψοῦμεν πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας" ὁ Ἄμποῦ ὄρμα εἰς ἡμεροδείκτην κρεμάμενον ἀπὸ τῆς θερμάστας:

— Νὰ διατί ὀμιλοῦν! σήμερα εἶνε ἡ ἑορτὴ τοῦ Βαλαάμ!

* *

Ὁ Ἄμποῦ ἀπεστόμωνε τοὺς πάντας ἄγρυνος πάντοτε τὸ πνεῦμα, περὶ πάντων μεριμνῶν, περὶ πάντων ἐνδιαφερόμενος, τὰ πάντα εἰδώς. Ἐκέκτητο τεραστίαν μνήμην, εἶχε δὲ τὸ σπάνιον πλεονέκτημα τοῦ ν' ἀνευρίσκη ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἀναγκαίαν στιγμὴν τὴν λεπτομέρειαν ἧς ἐδεῖτο. Ἐπέσπα τὸν θαυμασμὸν ἡμῶν διὰ τὴν ἔκτακτον ἐτοιμόνοιαν αὐτοῦ.

Ἦτο δὲ εὐθυμότατος, κάλλιστος ἐταῖρος, καὶ γονιμώτατος εἰς ἀσπείρας ἐπινοήσεις. Ὅπως λαβάνῃ καὶ συμπληρωματικὰς ἀδείας ἐξ ὄδου εἶχεν ἐπινοήσει ἓνα θεῖον. ὄν κατ' ἀρχὰς ἐνύμφευσεν, ἔπειτα κατέστησε πατέρα, ἔπειτα ἔρριψεν εἰς τὴν κλίην. Ἐπὶ τέλους τὸν ἐνεταφίασε, καὶ διακρῶν μετέβη νὰ ζητήσῃ ἀδειαν ὅπως συνδεύσῃ τὴν κηδεῖαν του.

— Παρηγορήσου, φίλε μου, τῷ λέγει ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς ὑπογράφων τὴν ἀδειάν σου! ἤρχισε νὰ γίνηται τετριμμένος ὁ θεῖός σου!

* *

Ἐνῶ ὀμιλοῦσαμεν περὶ τῶν πραγμάτων περὶ οὐδενὸς μόνον οὔτε λόγον ἐποιούμεθα, περὶ τοῦ μέλλοντός μας. Ὡς πρὸς τοῦτο δὲν ἀνησυχοῦμεν διόλου. Τὸ ἐβλέπομεν ἀνοικτὸν ἐνώπιόν μας. Ἦμεθα βέβαιοι ὅτι μετὰ τὴν ἀποφίτησιν ἡμῶν θὰ μᾶς ἐδίδοτο ἔδρα τις διδασκαλίας ὁ Ἄμποῦ ὠνειροπόλοι νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Σχολὴν πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν ἰδρυμένην, ἀλλὰ μόνον ὅπως φέρῃ ἐκεῖθεν καλλιτέτην τινὰ θέσιν καὶ εἰσέλθῃ δι' αὐτῆς καθηγητῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Καὶ πράγματι ὁ Ἄμποῦ ἐπραγμάτωσεν ἐν τῶν ὠνειροπολημάτων του, τὸ νὰ μεταβῇ εἰς Ἀθήνας, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ ἄλλο, τὸ νὰ γείνη καθηγητῆς. Ἐξ Ἑλλάδος ἔφερε μὲν τὴν περὶ Αἰγίνης ἀρχαιολογικὴν αὐτοῦ θέσιν, ἀλλ' ἔφερε συγχρόνως καὶ τὴν Σύγχρονον Ἑλλάδα καὶ τὸν Βασιλεῖα τῶν βουρῶν, ἅτινα εὖρεῖς ἠνέφωξαν πρὸ αὐτοῦ φιλολογικῶς ὀρίζοντας.

Νῦν ὅτε παρήλθεν ὁ κακὸς οὗτος μῆν, ὃν οἱ Καζαμίαι εἰκονίζουσι γέροντα λευκογένοιον κεκαλυμμένον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, δυνάμεθα νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τοῦ τριακονθημέρου θίου καὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἐλευθέρως, χωρὶς νὰ ἔχωμεν τὸν φόβον μὴ ἐξοργισθῇ ἴσως ἐκ τῶν πικρῶν λόγων μας καὶ ἐμφυσήσῃ ἐφ' ἡμῶν πάλιν τὴν παγερὰν καὶ χιονώδη πνοήν του εἰς ἐκδίκησιν. Θὰ ὀμιλήσωμεν δὲ περὶ αὐτοῦ, οὐχὶ ὡς ὁ ἑλληνικὸς τύπος περὶ τῶν τεθνεώτων, οὐς ἀνακηρύττει ἐκάστοτε ἡρώας, σοφοὺς, τύπους πολιτικῶν καὶ εὐαγγελικῶν ἀρετῶν, ἀλλ' ἐν εὐθύτητι καὶ εὐσυνειδησίᾳ ἀληθοῦς χρονολογίου.

* *

Ὁ Ἰανουάριος ἀνέλαβε καὶ φέτος τὴν ἀρχὴν ἐν μέσῳ πανηγυρικῆς διαδηλώσεως ὡς πάντοτε, ἀξίωσημείωτος δὲ καὶ ἐπαίνου ἀξία ὑπῆρξεν ἡ ἀγαθότης τοῦ προκατόχου του Δεκεμβρίου, ὅστις βεβαρημένος ἴσως ἐκ τῶν ἀμαρτιῶν καὶ τῶν ἑνδεκα ἄλλων μηνῶν, ἃς ἔφερον ἐπὶ τῆς ῥύχως, παρέδωκε τὴν ἐξουσίαν μὲ τὴν γαλανοτέραν του φυσιογνωμίαν καὶ τὸ θερμότερον ἡλιακὸν του μειδιάμα.

Ὅταν ἐπεφάνῃ ἐν τῷ ὀρίζοντι τῶν Ἀθηνῶν ὁ Ἰανουάριος, ἐν δευτερόλεπτον μετὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς 31 Δεκεμβρίου, εὖρεν ὅλους σχεδὸν τοὺς κατοίκους τῆς κλεινῆς πόλεως ἀγρυπνοῦντας καὶ ἀναμένοντας αὐτόν. Ἄλλοι ἔκυπτον τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῦ χαρτοπαιγνίου, ἄλλοι ἀνέπνεον τὸ γλυκὺ τῆς βασιλόπηπτας ἄρωμα, τὰ παιδιὰ περιχαρῆ ἔτακτοποιοῦν τὰ παιγνιδία τῶν, καὶ μόνον τὰ μικρότερα εἶχον ἤδη κοιμηθῆ καὶ ἐμειδίων ὄνειρευόμενα τὸν ἅγιον Βασίλειον καὶ τὰ δῶρά του.

Εἶνε ὁ μόνος ἐκ τῶν μηνῶν ὅστις ἀξιοῦται τοιαύτης τιμῆς καὶ ὁμῶς ἀντὶ νὰ χαρῆ, ἀντὶ νὰ γελάσῃ ἐξ εὐχαριστήσεως ὁ στρυφνὸς καὶ παράξενος γέρον, εἰσήλασε ψυχρὸς, συνωφρωμένος καὶ αὐτὴν τὴν πρώτην τῆς ἀφίξεώς του ἡμέραν ἐξέχυσε ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν ὄλην τὴν βορεινὴν ἀναπνοήν του.

* *

Καὶ ἡ ὀργή του αὐτὴ δὲν ὑπῆρξε ἐφήμερος, ὡς τῶν πλείστων Ἀθηναϊκῶν μηνῶν, ἀλλὰ παρατεταμένη, τόσο ὥστε ἠκούσθησαν τινες μετ' ἀδημονίας ἀνακράζοντες:

— Αἱ μὰ ὁ Γενάρης μᾶς ἦρθε φέτος μὲ τῆς μεγαλίας του παραξενιάς. Καλὰ λένε ὅσο γερνᾷ κανένας τόσο πλεῖο παραξενός γίνεται.

Καὶ οἱ ταλαίπωροι Ἀθηναῖοι οἱ κατ' ἐξοχὴν ἄνθρωποι τῆς ἀντηλιχῆς ἐκλεισθήσαν ἐν ταῖς